

Arrest

nr. 197 206 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. SCHOOLMEESTERS
Diestsestraat 37
3270 SCHERPENHEUVEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2017 met refertenummer 68095.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOOLMEESTERS en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 1 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 2 december 2016 aangevuld met bijkomende stukken.

1.2. Op 31 januari 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 6 februari 2017.

De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2016 werd ingediend door :

*L., K. (...)
nationaliteit: Macedonië
geboren te k. (...) op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene op 22.08.2016 naar België is gekomen, samen met haar dochter, A. (...), die hier een verblijf heeft en lijdt aan MS, ze haar bijstaat in het huishouden en de zorg op zich neemt van haar kleinkind C. Y. F. (...), wanneer de heer R. G. (...) uit werken is. deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt uit het Rijksregister dat het kind C. Y. F. (...), kleinkind van betrokkene, niet op de L. (...)straat verblijft maar sedert 18.11.2015 bij haar vader te W. (...).

Ook legt betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw C. A. (...) mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw C. A. (...) een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens benadrukt te worden dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli te steunen.

Betrokkene halt aan dat haar meerderjarige dochter aanvankelijk gehuwd was met de heer M. C. (...) Belg, ze samen een kind hebben met name, C. Y. F. (...). Zij meent dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochter. De band tussen ouder en haar meederjarige kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor van jarenlange banden die ze zou hebben met haar dochter en kleindochter.”

1.3. Op 31 januari 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens kennis neemt op 6 februari 2017.

De motieven van de tweede bestreden beslissing gaan als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam : L., K. (...)

geboortedatum : (...)1969

geboorteplaats : K. (...)

Nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te brengen,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen : uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op 22.08.2016 het Schengengrondgebied heeft bestreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel gaat als volgt:

"Opdat verzoekster in aanmerking zouden komen voor een machtiging tot verblijf dient een dubbel onderzoek te worden gevoerd, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 56.145; Rvs 55.204; RvS 73047, RvS 1843, RvV 1643):

"1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn,

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid"

Een zelfde omstandigheid kan tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid vormen, én de grond tot het geven van de machtiging tot verblijf. (B. GABRIËLS, o.c., p. 32)

Verzoekster liet in haar aanvraag conform artikel 9bis dan ook gelden dat voor zoveel als nodig de elementen die worden aangevoerd voor het aantonen van buitengewone omstandigheden en / of de gegrondheid van de aanvraag, worden geacht te zijn aangevoerd en als hernomen dienen te worden beschouwd voor beide voorwaarden.

*Verzoekster beschikt over een identiteitsdocument zoals vereist in artikel 9bis Vw.
(stuk 1)*

De bestreden beslissing stelt dan ook volkomen ten onrechte dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis onontvankelijk zou zijn.

Immers toonde verzoekster in haar aanvraag ten overvloede de vereiste elementen aan teneinde de aanvraag in België te kunnen doen:

Buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen

"Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst." (Pari. St. Doe 51-2478/008 p. 10; RvS 107.621; RvV 5616; RvV 10087; RvV 9628; RvV 10047)

Zoals reeds aangegeven verblijft verzoekster in België sinds 22.08.2016 teneinde haar dochter, A. (...), dewelke lijdt aan MS, te verzorgen.

Verzoekster meldde haar aankomst aan de stad Aarschot op 29.08.2016. (stuk 2)

Zij verkreeg de toelating om gedurende 3 maanden te verblijven op het grondgebied, m.n. tot 19 november 2016.

Gezien verzoekster, uit medische noodzaak, haar dochter A. (...) heeft vergezeld naar België was het niet mogelijk om voorafgaand, m.n. bij de bevoegde ambassade, een aanvraag te doen om gedurende langer dan 3 maanden in België te verblijven.

Gezien verzoekster sinds haar aankomst in België de dagelijkse zorgen voor haar dochter A. (...) op zich neemt is het voor haar onmogelijk, zonder hierdoor een ernstig en onherstelbaar nadeel te lijden, om terug te keren naar het land van herkomst.

Gezien A. (...) op regelmatige tijdstippen wordt geconfronteerd met een aanval van MS ("relapse") waarvan de gevolgen en duur niet op voorhand kunnen worden ingeschat verzocht verzoekster om haar te machtigen op het grondgebied te verblijven voor onbepaalde duur. (Indien zij zou kunnen voorspellen hoe lang haar bijstand vereist zou zijn zou zij evident slechts een aanvraag voor bepaalde duur hebben gericht, doch gezien de omstandigheden van de zaak is dit niet mogelijk.)

Wanneer, onverhoopt, de gezondheidstoestand van A. (...) zou verbeteren en haar opnieuw in staat zou stellen om voor zichzelf en haar gezin te zorgen, dan neemt verzoekster zich voor om terug te keren naar Macedonië. Zolang de gezondheidstoestand van haar dochter dit echter vereist, wenst verzoekster in België te verblijven teneinde de nodige zorg en bijstand te verstrekken.

Verzoekster bevindt zich in een prangende humanitaire situatie.

Teneinde dergelijke situatie in rechte vast te stellen wordt de volgende definitie als uitgangspunt aanvaard:

"De weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Pari. St. Doe 51-2478/008, p.11; B. GABRIËLS (ed.), Wet en duiding verblijfswetgeving 2009-2010, Larcier, p.34]

a. Prangende humanitaire situatie : wegens ernstige gezondheidsredenen de verzorging van het familielid nodig hebben van een familielid van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt - per analogie Instructie tot regularisatie 17.07.2009 punt 2.3

De instructie tot regularisatie van 17.07.2009 voorziet in punt 2.3 als volgt:

"De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben."

In casu heeft de dochter van verzoekster wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging nodig van verzoekster.

Deze situatie betreft een prangende humanitaire situatie dewelke alleszins een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur rechtvaardigt.

De bestreden beslissing houdt dan ook manifest ten onrechte geen rekening met dit element en schendt artikel 8 EVRM.”

2.2. Uit deze inhoudelijke kritiek die verzoekster ontwikkelt, leidt de Raad af dat tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangehaald.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangehaalde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De bewijslast rust dan ook op de aanvrager zelf. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben

van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. In casu is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekende partij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging de dagelijkse zorg voor haar dochter heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partij heeft daartoe verschillende medische stukken voorgelegd waaruit blijkt dat haar dochter lijdt aan "relapsing remitting MS". De medische verslagen, opgesteld door neuropsychiaters, neuropsychologen en kinesitherapeuten, bevestigen het ziektebeeld van MS dat wisselend is en wordt gekenmerkt door opstoten en geven een overzicht van de medische behandeling die haar dochter ondergaat.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit aangehaalde element, dit is de dagelijkse zorg voor haar dochter die aan MS lijdt. Er wordt niet betwist dat de dochter lijdt aan MS maar de gemachtigde aanvaardt het aangehaalde element niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert daaromtrent als volgt:

"Het gegeven dat betrokkene op 22.08.2016 naar België is gekomen, samen met haar dochter, A. (...), die hier een verblijf heeft en lijdt aan MS, ze haar bijstaat in het huishouden en de zorg op zich neemt van haar kleinkind C. Y. F. (...), wanneer de heer R. G. (...) uit werken is. deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien blijkt uit het Rijksregister dat het kind C. Y. F. (...), kleinkind van betrokkene, niet op de L. (...)straat verblijft maar sedert 18.11.2015 bij haar vader te W. (...).

Ook legt betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw C. A. (...) mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan mevrouw C. A. (...) een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België."

In het verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volkomen ten onrechte onontvankelijk werd verklaard. Zij benadrukt hierbij het volgende:

- zij verblijft sinds 22 augustus 2016 in België om haar dochter, die aan MS lijdt, te verzorgen;
- nu zij haar dochter, uit medische noodzaak, heeft vergezeld naar België was het voor haar niet mogelijk om voorafgaand, bij de bevoegde ambassade, een aanvraag in te dienen om langer dan drie maanden in België te verblijven;
- sinds haar aankomst neemt zij de dagelijkse zorgen voor haar dochter op zich: hierdoor is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst, zonder hierdoor een ernstig en onherstelbaar nadeel te lijden. Hierbij wordt nog benadrukt dat haar dochter op regelmatige tijdstippen geconfronteerd wordt met een aanval van MS, waarvan de gevolgen en de duur niet op voorhand kunnen worden ingeschat.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met dit betoog enkel de elementen herhaalt die reeds werden aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Zij gaat niet in op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat:

- 1) bij de aanvraag geen medisch attest voorligt van het feit dat haar dochter mantelzorg zou nodig hebben; en

2) haar dochter, indien dit nodig zou blijken, nog steeds een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoekende partij eventueel kan terugkeren naar België.

De vaststelling dat er bij de aanvraag geen medisch attest voorlag van de noodzaak aan mantelzorg, vindt steun in het administratief dossier. Er is geen sprake van een onjuiste feitenvinding noch is deze bevinding onredelijk in het licht van de inhoud van de voorgelegde stukken. Naast het gegeven dat bij de aanvraag geen medisch attest voorlag inzake de nood aan mantelzorg, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat deze zorg enkel door haarzelf zou kunnen worden verzekerd. Het komt de Raad dan ook niet onjuist of kennelijk onredelijk voor in casu vast te stellen dat de dochter van verzoekende partij, mocht dit alsnog nodig zijn, in België een beroep kan doen op diverse thuisverplegingsdiensten.

Het is op basis van deze twee vaststellingen dat de gemachtigde concludeert dat het aangehaalde element, met name de dagelijkse zorg die verzoekende partij verstrekt aan haar dochter die lijdt aan MS, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan enige concrete betwisting van deze twee vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde in casu een onzorgvuldig of kennelijke onredelijk besluit heeft genomen.

Verzoekende partij verwijst ter ondersteuning van haar betoog alsnog naar een verklaring van 17 februari 2017 van de kinesitherapeut van haar dochter (bijlage 6k bij het verzoekschrift). De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd, en die bovendien dateren van na de bestreden beslissing, wat in deze duidelijk het geval is. De gemachtigde kon derhalve op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen geen kennis hebben van het attest dat verzoekende partij nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

2.5. Verzoekende partij verzoekt verder nog *“om haar te machtigen op het grondgebied te verblijven voor onbepaalde duur”*, omdat haar dochter op regelmatige tijdstippen wordt geconfronteerd met een aanval van MS, waarvan de gevolgen en de duur niet op voorhand kunnen worden ingeschat. Zij geeft aan dat zij in België wenst te verblijven zolang de gezondheidstoestand van haar dochter dit vereist.

Hierbij moet worden benadrukt dat in de eerste bestreden beslissing werd vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. In die zin is het ook niet dienstig om argumenten aan te halen waarmee zij tracht aan te tonen dat er wel degelijk redenen zijn om haar te machtigen langer dan drie maanden in België te verblijven. De Raad heeft overigens geen enkele bevoegdheid om een vreemdeling tot verblijf te machtigen. Dit komt enkel de bevoegde staatssecretaris toe.

2.6. De verzoekende partij haalt tevens aan dat zij zich bevindt in een *“prangende humanitaire situatie”* in de zin van punt 2.3. van de *“instructie tot regularisatie van 1[9].07.2009”*. Zij geeft aan dat haar dochter wegens ernstige gezondheidsredenen haar persoonlijke verzorging nodig heeft. Deze situatie betreft een prangende humanitaire situatie die alleszins een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur rechtvaardigt. De bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee en schendt (bijgevolg) artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De Raad wijst erop dat de voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan*

de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig aanhalen dat zij voldoet aan een bepaald criterium voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, aangezien de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 de onwettige vrijstelling sanctioneerde van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld: *"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens benadrukt te worden dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli te steunen."*

De Raad merkt nog op dat de grief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM – die de verzoekende partij in casu koppelt aan haar standpunt dat zij voldoet aan het criterium 2.3. van de vernietigde instructie – wordt behandeld in het eerste onderdeel van het tweede middel.

2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een eerste onderdeel van het tweede middel, dat enkel lijkt te zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij het volgende aan: *"Prangende humanitaire situatie - recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM jo algemene bepaling voor prangende humanitaire situaties in de instructie van 17.07.2009"*. Eveneens wordt de schending aangehaald van artikel 12 EVRM en van *"het beginsel van behoorlijke bestuur"*.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

"De instructie voorziet in het algemeen:

"Dat als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM."

Dat artikel 8 EVRM als volgt luidt:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op de eerbiediging van zijn privéleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoekster staat in voor de dagelijkse persoonlijke verzorging van A. (...).

Indien verzoekster zou dienen terug te keren naar Macedonië wordt A. (...) veroordeeld tot een opname in een instelling voor zwaar hulpbehoevende personen. A. (...) zou niet langer voor haar eigen dochter kunnen zorgen.

Verzoekster, als moeder, heeft de enige wens om voor haar dochter te kunnen zorgen in deze moeilijke tijden en zolang de gezondheid van haar dochter dit vereist.

Indien verzoekster zou dienen terug te keren naar Macedonië wordt haar aldus het recht op gezinsleven met haar zwaar zieke dochter ontnomen, hetgeen een flagrante schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

Zowel het recht op gezinsleven van verzoekster, als dan van haar dochter, zouden derhalve worden geschonden bij weigering van onderhavig verzoek.

In tijden van ziekte komen families immers bij elkaar om voor mekaar te zorgen. Deze situatie betreft dan ook een uitzonderingssituatie die de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur rechtvaardigt.

Gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van deze situatie is het gerechtvaardigd om verzoekster een verblijfsrecht voor onbepaalde duur, minstens voor de duur van de ziekte van haar dochter, toe te kennen.

Minstens, ondergeschikt, is verzoekster gerechtigd op een verblijfsvergunning zolang haar dochter A. (...) de persoonlijke verzorging van haar moeder om medische redenen nodig heeft.

Dat deze omstandigheden ontegensprekelijk een prangende humanitaire situatie uitmaken die enkel kan worden geremedieerd door aan verzoekers een verblijfsrecht voor onbepaalde duur toe te kennen.

Verzoekster en haar dochter en diens echtgenoot zijn uiteraard bereid om te worden gehoord in deze zaak.

Dat het omvangrijke stukkenbundel, gevoegd bij het dossier van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, sluitend aantoont dat de bijstand van verzoekster noodzakelijk is.

Dat gezien de uitzonderlijke omstandigheden van verzoekster, een bijzonder verzoek richtte teneinde de beëindiging van het verblijfsrecht en alle middelen van tenuitvoerlegging van deze beslissing zouden zijn geschorst tot over onderhavige regularisatieaanvraag uitspraak zou zijn gedaan.

Dat het derhalve vaststaat dat de uitwijzing van verzoekster strijdig is met artikel 8 en 12 EVRM."

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken hierdoor de volgende beginselen van behoorlijk bestuur schendt en aldus dient te worden vernietigd :

i. Beginsel van goed bestuur

Dat de bestreden beslissing met name niet motiveert waarom zij geen schending zou betekenen van artikel 8 EVRM maar zich louter beperkt tot de vaststelling dat:

"Betrokkene haalt aan dat haar meerderjarige dochter aanvankelijk gehuwd was met de heer M. C. (...), Belg, ze samen een kind hebben, met name, C. Y. F. (...). Zij meent dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet worden beschouwd als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Onder verwijzing naar de feitelijke uiteenzetting dringt de conclusie zich op dat – in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing vermeldt - er wel degelijk sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Dat immers uit de bijzondere omstandigheden van deze zaak, dewelke verantwoordt dat de aanvraag in België werd ingediend, tevens blijkt dat een terugkeer van verzoekster, zelfs indien deze slechts tijdelijk zou zijn, er verscheidene ernstige en moeilijk te herstellen nadelen worden geleden.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet verantwoord kon worden genomen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door de feitelijke elementen.

De bestreden beslissing overweegt verder:

"Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochter. De band tussen ouder en haar meerderjarige kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art 8 van het EVRM.

Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor van jarenlange banden die ze zou hebben met haar dochter en kleindochter."

De bestreden beslissing legt hier een onmogelijke bewijslast op aan verzoekster : hoe zou zij immers bewijzen kunnen voorleggen van jarenlange banden die zij zou hebben met haar dochter en kleindochter.

Deze mensen zijn familie. De dochter van verzoekster was op bezoek bij verzoekster in Macedonië toen zij ernstig ziek is geworden. Dat uit de feitelijke uiteenzetting derhalve niets anders kan worden afgeleid dan dat er wel degelijk nauwe familiebanden bestaan tussen verzoekster, haar dochter en kleindochter.

Dat daarenboven het feit op zich dat verzoekster zich engageert om een voltijdse zorgtaak op zich te nemen ten behoeve van haar dochter reeds het bewijs levert van de nauwe betrokkenheid van verzoekster ten aanzien van haar dochter.

Dat immers verzoekster - zonder enige voorbereiding - haar moederland heeft verlaten om haar dochter bij te staan.

Dat de bestreden beslissing derhalve ten onrechte geen rekening houdt met deze elementen uit het dossier en hiermee het beginsel van goed bestuur manifest schendt.

Immers:

"De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het beginsel van goed bestuur gezien zij in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met alle samenhangende elementen van het administratief dossier." (c.c. 30 avrii 2009, n°26 857)"

2.9. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "het" algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij haalt aan dat de eerste bestreden beslissing "niet verantwoord kon worden genomen rekening houdend met alle elementen van het dossier" en dat deze beslissing "niet wordt gedragen door de feitelijke elementen". Hieruit leidt de Raad af dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij laat na te expliciteren welke andere dan voormelde beginselen van behoorlijk bestuur zij eventueel nog geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.10. De Raad wenst verder nog op te merken dat, waar de verzoekende partij in haar argumentatie tracht aan te tonen dat er in casu sprake is van een "prangende humanitaire situatie", die het rechtvaardigt om haar een verblijfsrecht van onbepaalde duur toe te kennen, kan worden verwezen naar wat werd gesteld in punt 2.6.

2.11. De inhoud van de materiële motiveringsplicht werd hierboven reeds toegelicht. Verder wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangehaalde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, nu verzoekende partij in essentie aanvoert dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat zij leidt met haar dochter.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld. In een situatie van eerste toelating, quod in casu, dient er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Er wordt benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Hieruit volgt dat de rol van artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beperkt is tot het antwoord op de vraag of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel 8 oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.12. In de eerste bestreden beslissing wordt ten aanzien van het aangehaalde gezinsleven als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene halt aan dat haar meerderjarige dochter aanvankelijk gehuwd was met de heer M. C. (...) Belg, ze samen een kind hebben met name, C. Y. F. (...) . Zij meent dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige dochter. De band tussen ouder en haar meederjarige kind valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor van jarenlange banden die ze zou hebben met haar dochter en kleindochter.”

Uit deze motieven blijkt genoegzaam dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het aangehaalde gezinsleven en dat een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft

plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het voorgehouden gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde hanteert daarbij in essentie een dubbele motivering.

In een eerste motief stelt hij vast dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt, aangezien een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een inbreuk op het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde gezinsleven.

In een tweede motief merkt hij op dat de band tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter niet “noodzakelijk” valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, daar er in casu geen bewijzen werden voorgelegd van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar meerderjarige dochter noch bewijzen van de jarenlange banden die verzoekende partij zou hebben met haar dochter en kleindochter.

2.13. De verzoekende partij meent dat, wat betreft het aangehaalde gezinsleven met haar dochter, geen rekening werd gehouden met alle voorliggende elementen. Zij zet uiteen dat zij instaat voor de dagelijkse persoonlijke verzorging van haar dochter – uit de stukkenbundel die zij heeft neergelegd blijkt dat deze bijstand noodzakelijk is –, dat haar dochter in een instelling voor zwaar hulpbehoevende personen zou belanden indien zij niet langer voor haar zou kunnen zorgen en dat haar het recht op het leiden van haar gezinsleven met haar zwaar zieke dochter wordt ontnomen indien zij verplicht wordt om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit maakt een flagrante schending uit van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij besluit dat, gelet op de bijzondere omstandigheden van haar geval, er wel degelijk sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zelfs indien deze terugkeer tijdelijk zou zijn.

Met dit betoog dat gericht is tegen het eerste motief verwijst verzoekende partij in wezen opnieuw naar het feit dat zij dient in te staan voor de dagelijkse zorg van haar meerderjarige zieke dochter, om vervolgens te poneren dat een – zelfs tijdelijke – scheiding een inbreuk betekent op het gezinsleven dat zij stelt te leiden met haar meerderjarige dochter.

De Raad herinnert eraan dat uit de bespreking van het eerste middel niet blijkt dat de gemachtigde op een onjuiste of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met zijn appreciatiebevoegdheid die hem in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toekomt, heeft besloten dat het aangehaalde element, met name de dagelijkse zorg voor haar dochter die lijdt aan MS, in casu niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Zoals eerder uiteengezet is de conclusie gesteund op twee vaststellingen, met name dat 1) er geen medisch attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat de dochter van verzoekende partij nood zou hebben aan mantelzorg en 2) zelfs indien dit toch zou blijken – het ziektebeeld van haar dochter gaat immers gepaard met tijdelijke opstoten – deze dochter nog steeds een beroep zou kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoekende partij eventueel kan terugkeren naar België.

Nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de zorg voor haar zieke dochter het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst om daar via de gewone procedure haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en uit de bespreking van het eerste middel niet blijkt dat deze vaststelling onwettig, onjuist of kennelijk onredelijk is, kan de verzoekende partij ditzelfde element niet aanhalen om aan te tonen dat de belangenafweging verricht in de eerste bestreden beslissing omtrent het aangehaalde gezinsleven in casu faalt.

Aangezien verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de zorg voor haar zieke dochter het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst om daar via de gewone procedure haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

De Raad acht het eerste motief voldoende determinerend om de bestreden beslissing te schragen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er dient niet meer te worden ingegaan op de kritiek van verzoekende partij met betrekking het tweede motief waarbij de gemachtigde het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in vraag stelt. Het betreft een overtollig motief waarbij de eventuele gegrondheid van kritiek hierop niet kan leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

Verzoekende partij haalt nog aan dat, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, haar dochter wordt veroordeeld tot een opname in een instelling voor zwaar hulpbehoevende personen. Een dergelijke stelling vindt echter geen steun in de stukken die zich in het administratief dossier bevinden en betreft een loutere bewering, waarbij verder opnieuw kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat om af te zien van de wettelijke vereiste om de verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen, ten voordele van haar gezinsleven.

Het weze herhaald dat in casu een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door de gemachtigde of het aangehaalde gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden weerhouden

2.14. Wat de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat deze bepaling het recht om te huwen en een gezin te stichten omvat en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Nu de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins *“het recht om te huwen en een gezin te stichten”* ontnemt, blijkt geen schending van deze verdragsbepaling.

2.15. Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.16. In een tweede onderdeel van het tweede middel, dat enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de schending aangehaald van *“het motiveringsbeginsel”*.

Het tweede onderdeel van het tweede middel luidt als volgt:

“De uiterst summiere motivering van de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekster bijlage 13 dd. 31.01.2017 luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen : uit het paspoort van

betrokkene blijkt dat zij op 22.08.2016 het Schengengrondgebied heeft bestreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Dat de bestreden beslissing echter geen rekening houdt met de ingediende aanvraag tot machtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw."

2.17. Samen met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat het bestreden bevel werd gegeven nadat op de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – in het kader waarvan zij alle gronden voor haar verzoek heeft kunnen uiteenzetten – werd beschikt. Beide beslissingen werden haar samen betekend.

In de eerst bestreden beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door de verzoekende partij aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoekende partij buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland.

De vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer van verzoekende partij verhinderen, heeft eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van het bestreden bevel. Aldus blijkt wel degelijk dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met *"de ingediende aanvraag tot machtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw."*

Verzoekende partij toont verder niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de motivering betreffende deze aanvraag in de eerste bestreden beslissing, niet werd hernomen in het bestreden bevel. Beide beslissingen werden de verzoekende partij tezelfdertijd ter kennis gebracht en zij heeft de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de betrokken motieven, zoals blijkt uit onderhavig beroep.

In het bestreden bevel wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoekende partij *"een vreemdeling (is die) vrijgesteld (is) van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen : uit het paspoort van betrokkene blijkt dat zij op 22.08.2016 het Schengengrondgebied heeft bestreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."*

Deze vaststellingen worden nergens in het verzoekschrift betwist.

Gelet op het voorgaande, kan het tweede onderdeel van het tweede middel niet worden aangenomen.

2.18. In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van het tweede middel, dat is gericht tegen beide bestreden beslissingen, wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde onderdeel van het tweede middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

"Onder verwijzing naar de voorgaande argumentatie dient vastgesteld dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Immers:

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het redelijkheidsbeginsel daar zij in de bestreden beslissing geen rekening houdt met alle nuttige elementen van het dossier.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de terugkeer naar Macedonië geen schending van artikel 8 inhoudt miskent zij de uitwerking van het desbetreffende artikel in de Belgische rechtsorde.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.19. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen,

moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Te dezen volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder het eerste middel en het eerste en tweede onderdeel van het tweede middel om te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft gebaseerd op feitelijke vaststellingen die niet correct zijn of onzorgvuldig zijn of dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij brengt verder geen andere elementen aan waarmee de gemachtigde volgens haar geen rekening zou hebben gehouden, waardoor de bestreden beslissingen een schending zouden inhouden van het redelijkheidsbeginsel. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

Voor zover wederom wordt aangehaald dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het tweede middel.

Het derde onderdeel van het tweede middel is eveneens ongegrond.

2.20. Er worden geen middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES